

Tridsať rokov od vyhlásenia zvrchovanosti Slovenska

Ako **človek** túžiaci po slobode som sa úprimne tešil, keď 17. novembra 1989 (ktorý v Bratislave bol vlastne šesťnásteho) padol v mojej vlasti komunizmus a otvorili sa hranice. Ako **Slovák**, syn slovenských rodičov som s radosťou privítal, keď Slovenská národná rada 17. júla 1992 vyhlásila **zvrchovanosť Slovenska**. V ten deň sme si v redakcii Katolíckych novín pripíjali na úspech Slovenskej republiky, a ostali sme smutní z tých poslancov, ktorí boli proti. Aký je dnes slovenský parlament? Urobili by tak aj súčasní poslanci? Ťažko, aj to sotva. Pre väčšinu z nich je Slovensko iba *táto krajina*.

17. júl 1992 ale ostáva navždy vážnym historickým medzníkom na ceste k obnoveniu slovenskej štátnosti, ku ktorej došlo 1. januára 1993. V ten deň na svätej omši v Dóme sv. Martina som za spevu „Bože, čos' ráčil...“ videl plakať od dojatia muža, ktorý mal na tom leví podiel: bol to **Vladimír Mečiar**. Ten istý Mečiar, ktorého teraz chcú zavrieť a minimálne mediálne popraviť, lebo nám vrátil štátnu samostatnosť.

Videl som Vás, ctený pán doktor Mečiar v nedávnej diskusii s pánom Klausom. Nejdem to tu analyzovať, len poviem jedno: Povedali ste tam, že nemáte v úmysle písať pamäti. Ja si tu Vás dovoľím poprosiť, aby ste predsa len vydali na papier a v knihe svedectvo, ako to naozaj bolo pred tými 30 rokmi. Ja iste nemám taký záber na dianie v spoločnosti, ale predsa som dal na papier *Mojich prvých 60 rokov*. Rád Vám tu knihu venujem. Píšem tam aj o Vás....

Sme v Černovej, rodisku Andreja Hlinku a vzdávame úctu prvým mučeníkom slovenskej samostatnosti v roku 1907. Patrí sa tu spomenúť aj Antona Hlinku, ktorý síce s Andrejom nebol pokrvná rodina, ale spájala ich láska k slovenskému národu i vlastnej štátnosti. Andrej Hlinka sa 6. októbra 1938 nedožil, Anton Hlinka 17. júla 1992 áno a o polnoci 1. januára 1993 sa v Bratislave takto modlil:

Na rozhraní dvoch historických epoch voláme k Tebe, všemohúci Bože,
 Otec všetkých národov, aby si bol stále s nami, hneď od samého začiatku,
 už pri prvých krokoch.
 Po tejto hodine túžili generácie dcér a synov našej slovenskej vlasti.
 Samostatnosť, ktorej sme sa dožili, prijímame ako dar Tvojej prozreteľnosti
 a pokladáme ho za zmluvu medzi Tebou a obyvateľmi krajiny medzi Tatrami a Dunajom.
 Nesmrteľný vládca čias, prebývaj s nami, buď v tejto krajine doma
 ako náš prozreteľný Otec a pomocník v každej núdzi.
 Daj vládcom tejto krajiny Ducha múdrosti a prezieravosti,
 spravodlivosti a nezištnosti, obetavosti a pevnosti,
 daj občanom tejto krajiny Ducha bratstva a znášanlivosti,
 vzájomnej úcty a pomoci, svornosti a tolerancie.
 Buď naším Bohom a my budeme Tvojím ľudom.¹

¹ ANTON HLINKA: Modlitba na prahu samostatnosti. In: *Katolícke noviny*, roč. 108 (144), 24. januára 1993, č. 4, s. 3.

Predsa každý národ s dlhou historickou kultúrnou tradíciou túži po tom, aby sa jeho národný život zavŕšil aj štátnou zvrchovanosťou. A to bolo sa stalo presne pred 30 rokmi. Vďaka najmä tu prítomnému pánovi Vladimírovi Mečiarovi, ktorý cítil pulz srdca slovenského národa.

Vo väčšine kostolov Slovenska, budúcej Slovenskej republiky, v ten deň, 17. júla 1992 zazneli aj radostné zvony a Ján Sokol, vtedy arcibiskup-metropolita, požiadal kňazov, aby použili formulár svätej omše *Za vlasť*.

V tom čase som v krátkom článku v Katolíckych novinách: *Žime kresťansky a zvrchovane* napísal: „To, o čo sa dnes usilujú slovenskí politici, i to čo odhlasoval 17. júla 1992 slovenský parlament, to Cirkev iniciovala už dávno a dosiahla to 30. decembra 1977 vyhlásením samostatnej Slovenskej cirkevnej provincie s metropolitným sídlom v Trnave. Čia je to vina, že to nevošlo do povedomia nášho národa?²

Vďaka Bohu za pokojné prežitie týchto tridsiatich rokov. Určite nie je všetko tak, ako sme si to vtedy predstavovali, lebo človek je stále hriešny, a ak Boha vylučuje zo svojho života i zo života spoločnosti, tak to nejde s nami dobre. Vidíme to na každom kroku.

Čo nám priniesla Európska únia bohatých krajín, z ktorej sme si koncom 20. storočia urobili idol blahobytu a Božieho štátu? Čo nám priniesla bohatá Európa, ktorá sa dnes bezmocne prizerá (či dokonca ju víta) na prisťahovaleckú vlnu moslimského a afrického sveta? Čo je to za Európa, ktorej parlamenty uzákonomili manželstvá homosexuálov? Počuli dnešné elity niečo o Sodome a Gomore? Zatiaľ ešte je v našich silách, niečo s tým robiť. Tak konajme! Žiadajme odpočet od tých, ktorých sme poslali do parlamentu, aby neprijímali zákony, ktoré sú proti zdravému rozumu a v konečnom dôsledku protiľudske. Ukážme, že chceme byť zvrchovaní, slobodní a nezávislí aj na súčasnej bruselskej diktatúre! Aj keď je ďalej ako bola tá pražská do roku 1993, je rovnako, ba možno viac, silná. A má svojich *beráterov* aj v Bratislave.

Keď nieto Boha, keď ho zo spoločnosti vylúčime, všetko je dovolené a človek sa človeku stáva vlkom, udavačom, nepriateľom, vrahom. A to nesmieme pripustiť. Dúfam, že sa tak nestane v ďalších tridsiatich rokoch našej Slovenskej republiky.

Preto vzývajme spoločne Božiu pomoc a modlime sa, ako nás naučil Pán Ježiš Kristus:

Otčenáš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, prid' kráľovstvo tvoje, bud' vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi. Chlieb náš každodenný, daj nám dnes a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinnikom. A neuved' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého. Amen.

Na príhovor Preblahoslavenej Panny Márie, svätého Michala Archanjela, svätých Cyrila a Metoda, všetkých anjelov a svätých, nech vás tu prítomných, vašich drahých doma, celé Slovensko nech žehná, sprevádza, ochraňuje všemohúci a milosrdný Boh: Otec i Syn i Duch Svätý! Amen.

Černová 17. júla 2022

Ján Košiar

² *Katolícke noviny*, roč. 107 (143), č. 33, 16. augusta 1992, s. 1